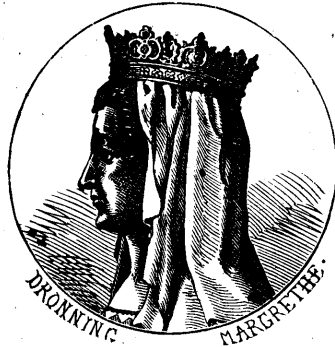

Kvinden og Samfundet

Udgivet af

Dansk Kvindesamfund.

Nr. 46.

Kontor: Nørregade 33, St.

13. November 1900.

Udgaar hver Tirsdag.

16. Aarg.

Koster 50 Øre + Postpenge Kvartalet. Enkelte Numre 5 Øre.

Julie Laurberg.

Fotograf.

Hotel du Nord.
Indgang ad Porten. Elevator.

Emmy Thulstrup.
Hjemmelavet Koufekt,
tilkendt eneste

Panoptikon, V. 1. Sal o. G.
København. Telefon 19017.
Varerne bringes overalt.

Udenbys Juleordre bedes helst
indgivet inden 1ste Decbr.

Annoncer

til „Kvinden og Samfundet“
bedes sendt under Adresse:
Ekspeditionen, Nørregade 33.

**Klager over Uregelmæssig-
hed i Forsendelsen bedes stil-
let skriftligt til Postvæsenet
— hjælper dette ikke, da til
Bladets Kontor.**

Manuskripter, der indleveres til
„Kvinden og Samfundet“, maa til Efter-
retning for Redaktionen være forsyn-
ede med Navn og Adresse. Til
anonyme Skrivelser kan Red. ikke tage
Hensyn.

„Det gode Hjerte.“

Lad os være enige om en Ting —
hvad vi Mennesker, i Almindelighed,
kender om de fattiges Liv her i vor
egen gode By, er i Grunden næppe
mer, end hvad vi ved om Hottentot-
ternes private Forhold. Af de Tiggere,
der render os paa Dørene, stammer
alle vore Erfaringer.

Alle kender vi Historien om de
slemme Smaadrenge, der smider Fedte-
brødet paa Trapperne. Vi kender og-
saa godt de Gavytve, som naar de be-
væres med gule Ærter i vor Entré,
ser sit Snit til at komme Indholdet af
Tallerkenen i Paraplyerne paa Stativet.
Ogsaa disse forlorne Eksistenser, der
dufter af Brændevin, og hvis Kone
altid ligger i Barselseng, kender vi, og

Gobelinvæve.

Opretstaaende Væve af særlig solid og
praktisk Konstruktion leveres til billige Pri-
ser, ligeledes Vævepinde og andre Redskaber.
Modeller forevises. Paa et Kursus i Gobelin-
vævning, beregnet paa 4 à 5 Uger, kan
endnu et Par Deltagere optages.

**K. Konstantin Hansen,
S. Bindesbøll,
Frederiksberggade 24.**

disse djærve 13-Aars Piger, der uden
at blinke overleverer os en hel Sam-
menstilling af tillærte Løgne.

Er det Overdrivelse at sige, at de
ni af de ti af os kender ikke mere af de
fattiges Liv end denne visselig meget
grimme Side? Og de ni af de ti af os
taler siden med Sagkundskab om de
fattiges Stilling og trøster sig med, at
det nok ikke er saa alvorligt med
Fattigdommen — bevares, paa andre
Steder jo, men ikke her i vor rige
By, hvor der er saa godt om Ar-
bejde.

Men de, som har undersøgt disse
Forhold nøjere, ved, at saadan er
Virkeligheden ikke. Der lides og
døjes uhyre meget, ogsaa hos os; men
de virkelig trængende finder man i
Reglen ikke paa vor Trappegang. Og
de, som giver os et Vrangbillede af
Fattigdommen, denne Hær af profes-
sionelle Tiggere og Plattenslagere,
hvordan er den egentlig bleven til
det, den er?

Har du aldrig tænkt over, at vort
gode Hjerte har en meget stor Skyld
heri? Det er meget kedeligt; men
vort gode Hjerte kan ikke frikendes
for at opdrage Børnene til Tiggeri, og
det er, som bekendt, ikke den aller
bedste Vej til at hæve deres Selvfø-
lelse og faa dem til selv at tage fat.

Vort gode Hjerte vil saa nødig
sige nej, det kan heller ikke med
Sindsro gaa i Middagsselskab, efter
at have nægtet en stakkels Lazarus
en Skilling. Vort gode Hjerte giver
i Grunden mere for at tilfredstille sig
selv, for at neddyse en vis nagende
Følelse, end for at hjælpe den anden.

Lad os gøre en Prøve!

Lad os underhandle med vort gode
Hjerte og sige omtrent som saa: næ-
ste Gang, der kommer en Tigger, vil
du saa faa Rede paa hans Navn og
Adresse, vil du gøre dig den Ulejlig-
hed, personlig at undersøge hans For-
hold for at hjælpe ham, hvis han er
en værdig Trængende, eller demaskere
ham, hvis han er en Bedrager?

Hvis det gode Hjerte indvilliger
heri, ja, da kan vi være sikre paa, at
det virkelig mener det godt, at det
ikke er et „gode Hjerte“, men et godt
Hjerte, rigtig en Knop af et Hjerte.

Kvinden og Samfundet.

Bestilles i Provinserne paa nærmeste
Posthus og hos Landpostbudene, i
Kjøbenhavn paa nærmeste Posthus og
paa Bladets Kontor.

Abonnement 50 Øre + Postpenge,
i Kjøbenhavn 9, i Provinserne 11
Øre Kvartalet.

Men hvis det siger: „mine Nerver
vil ikke kunne taale at se saa megen
Elendighed,“ eller „mine Lunger vil
ikke kunne taale den daarlige Luft,“
eller „jeg har ikke Tid,“ eller noget
lignende, ja, da kan du være vis paa,
at det kun er et godt Hjerte med
Anførselstegn, og da vil du vedblive
med at opdrage de fattige Smaabørn
til Tiggeri for med frelst Samvittighed
at gaa i Middagsselskab.

Jeg tror, at jeg et eller andet
Sted har læst et Forslag om at Kvin-
derne, ligesom Mændene, i Ungdom-
men burde gøre Krigstjeneste, og at
denne burde bestaa deri, at de unge
Piger et Aars Tid gik som Undersøgere
for Menighedsplejen eller for en Un-
derstøttelsesforening eller for Konmu-
nen.

At tænke sig vore Baldamer og
Hjemmets Pyntebloster i denne Situa-
tion! For mange vilde det sikkert
være en meget stor Opofrelse, men
mon de unge Menneskers Soldatertje-
neste virkelig er en Dans paa Roser?
Naar vi kræver Ligestillelse, saa bør
det være ikke blot med Hensyn til
Rettigheder, men ogsaa til Skyldig-
heder. Og det vilde gøre godt paa
alle Kanter.

Det er aldeles sikkert, at en Tid,
tilbragt i nær Berøring med Livets
forfærdelige Virkelighed, vilde være
den bedste Hjælp mod den overhaand-
tagende Pynte- og Forlystelsessygdom.
Det er givet, at den kinesiske Mur
imellem Samfundsklasserne lidt efter
lidt vilde falde i Grus, naar det for
de bedrestillede blev en uafviselig
Pligt at gøre sig personlig kendte med
hvordan Livet leves i Samfundets Bag-
bygninger.

Men jeg tror, at Værnepligtstanken
bør udvides. Hvad, om de unge Pi-
ger, i Stedet for at lægge sig efter saa
mange unyttige Ting, som glemmes,
saa snart Skolebogen er lagt til Side,
gennemgik et obligatorisk Kursus i
Sygepleje, et mindre Kursus selvføl-
gelig, et Samaritkursus, saa at de
kendte de almindelige Regler for Syge-
plejen og kunde yde Hjælp ved
lettere Ulykkestilfælde? Det vilde
blive dem til uberegnelig Gavn senere
hen i Livet; men først skulde Kund-
skaben bruges til Værnepligtens Aftje-

Tandlæge Fru Tofte-Siesbye, Amagertorv 31.

ning ved nogle Maaneders Tjeneste
som Sygehjælp i de smaa Hjem.

Sikkert vilde de smaa Baldukker,
der nu uden Overgang træde ind i
Ægteskabet, paa den Maade være
ganske anderledes skikkede til at bære
det store Ansvar.

Sikkert vilde „det gode Hjerte“
med dets Produkter af professionelle
Tiggere og Plattenslagere lidt efter
lidt forsvinde og give Plads for det
virkelige gode Hjerte, det, der bringer
den i 19 Aarhundrede prægede Sand-
hed, at vi alle ere Brødre og Søstre,
ind i det virkelige Liv.

En Ven af Kvinders Værnepligt.

Børnene.

Hver Ting med sit rette Navn.
(Sluttet.)

Vi skal tale naturligt om naturlige
Ting og først af alt vænne Barnet til
at komme til Moder med alle sine
Spørgsmaal. For at bevare Sindets
Renhed, maa det indskræpes Børnene
aldrig at huse Tanker, som de vilde
skamme sig for at sige til Moder.

Skal den kære Stork nødvendig
holdes i Live, saa maa den dog i rette
Tid tages af Dage af Moderen selv.
Der er en stor Risiko ved at lade
Uvedkommende besørge det Stykke
Arbejde. Mange Aar kan Barnet
ikke leve paa den Slags Fabler. Både
den vaagnende Tanke og Skolekamme-
rater skal nok sørge for at gøre det
af med dem. At Moder har lært er
jo ingen heldig Opdagelse; Barnets
Fantasi begynder at spille om disse
mærkelige Sager, som de ældre gør
alt for at skjule — der maa være no-
get flaut ved dem, hvorfor ellers gemme
dem saa godt. . . .

Enhver Moder vil kunne forstaa,
at her er Barnet inde paa en skæbne-
svanger Vej, et Skraaplan, som vi ikke
kan sige, hvor det ender. Hvorfor
ikke hellere tale naturligt om naturlige
Ting?

En amerikansk Forfatterinde, Lilly
Hersfield, beretter følgende Episode,
der kan tjene til Vejledning i Frem-
gangsmaaden.

En Moder, der alvorligt og dybt
havde tænkt over disse Ting, overras-
skedes en Dag af sin otteaarige lille
Pige med følgende Spørgsmaal:

„Mor, hvorfor fortælles der saa
meget mærkeligt om hvorfra de smaa
Børn kommer?“

Da besluttede hun at sige Sand-
heden. Hun tog sin Sibyl op til sig
og svarede: „Nu da du er gammel
nok til at forstaa det, skal jeg for-
tælle Dig den yndigste Historie i den
hele Verden.“